

Leila Meacham

SOMERSET

De Fontein

Eerste druk juni 2014

Oorspronkelijke titel *Somerset*

Oorspronkelijke uitgever Grand Central Publishing, New York

Copyright © 2013 Leila Meacham

The moral right of Leila Meacham to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Annemarie Verbeek

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie © Sacco&Watt

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1459 4

ISBN e-book 978 90 325 1460 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

PLANTAGE QUEENSCROWN, BIJ CHARLESTON, SOUTH CAROLINA

Elizabeth Toliver observeerde haar jongste zoon, Silas, van onder de brede, slappe rand van haar tuinhoed. Hij stond bij de balustrade van de veranda en staaarde naar de met eiken omzoomde oprijlaan die naar het huis van de familie leidde, zijn houding verwachtingsvol, zijn blik intens. Het was begin oktober 1835. Elizabeth sloeg hem gade vanuit een van de rozentuinen langs de zijkant van het huis; ze hield een snoeischaar in de hand om een mandje rode Lancasters af te knippen, die ze afgelopen januari gekoesterd en vertroeteld had. Ongelooflijk wat water, mul en mest met armzalige sprietten – en andere groeiende dingen – konden doen die te lang verwaarloosd waren, bedacht ze. De natuur zat vol voorbeelden van nieuwe groei en kracht wanneer aan haar behoeften tegemoetgekomen werd. Kreeg de mens dat nu maar eens in de gaten en paste hij hetzelfde principe op het menselijk ras toe.

Had haar man dat maar in de gaten gehad en hetzelfde principe op zijn tweede zoon toegepast.

‘Op wie sta je te wachten, Silas?’ riep ze.

Silas draaide zijn hoofd in haar richting. Het was een heel knap hoofd, dat gezegend was met de opvallende gelaatstrekken van de Tolivers. Aan zijn gezicht was te zien dat hij een afstammeling was van een lange lijn van Engelse edelen, wier portretten gasten begroetten in de hal van Queenscrown. Silas kneep zijn groene ogen, die zo vurig als smaragd waren, tot spleetjes onder wenkbrauwen die grote gelijkenis vertoonden met zijn woeste zwarte haardos, maar het was het kuiltje midden in de familiekin dat geen twijfel liet bestaan over zijn afkomst.

‘Op Jeremy,’ antwoordde hij, zijn toon kortaf, en hij hervatte zijn houding als uitkijkpost.

Elizabeth liet haar schouders hangen. Silas gaf haar de schuld van de bepalingen in het testament van zijn vader. ‘U had hem best van mening kunnen doen veranderen, moeder,’ had hij beschuldigend gezegd, ‘en nu moet u er de gevolgen van dragen.’ Hij zou er nooit van te overtuigen zijn dat ze geen idee had gehad dat er zelfs maar een mogelijkheid bestond dat zijn vader zijn testament op die manier zou samenstellen, ook al wist haar zoon – moest haar zoon toch weten – dat ze nooit zijn geluk zou opofferen om het hare veilig te stellen. Ze hoorde nu de ‘gevolgen’ van haar nalatigheid op dreunende paardenhoeven aankomen: Jeremy Warwick op zijn witte hengst, die haar zoon en vierjarige kleinzoon en aanstaande schoondochter kwam meelokken naar een ver, gevaarlijk gebied dat Texas heette.

Jeremy kwam abrupt tot stilstand en nog voor hij Silas had begroet en was afgestapt, riep hij naar haar: ‘Môgge, Miss ’Lizabeth. Hoe staan uw rozen erbij?’

Het was zijn gebruikelijke manier om haar, onder welke omstandigheden ook, te begroeten en hij vroeg ermee naar haar algehele gesteldheid. De verwijzing naar de rozen had een dubbele betekenis, omdat zowel de Warwicks als de Tolivers afstammelingen waren van koningshuizen in Engeland, die te herkennen waren aan de elegante, stekelige bloem die hun embleem vormde. De Warwicks uit South Carolina stamden af van het huis van York, dat vertegenwoordigd werd door de witte roos; de Tolivers, van het huis van Lancaster, hadden de rode als symbool. Hoewel ze burens en goede vrienden waren, kwam het symbool van trouw aan de adellijke wortels van de een niet voor in de tuin van de ander.

Het ‘Hoe staan uw rozen erbij?’ van die ochtend was niet bedoeld om naar de toestand van haar geliefde planten te vragen, die ze, nadat ze maanden weg geweest was om haar man in een ziekenhuis in Charleston te verzorgen, opnieuw tot bloei had gebracht, maar naar haar gemoedstoestand nu hij al vier weken in

zijn graf lag. ‘Moeilijk te zeggen,’ riep ze terug. ‘Hun volharding zal afhangen van het weer dat komen gaat.’

Ze wisselden dit soort dubbelzinnige opmerkingen al uit sinds de jongens klein waren en Elizabeth de gevatte, ironische, maar nooit spottende scherpzinnigheid van Jeremy Warwick ontdekte. Jeremy, die lang en stevig was, in tegenstelling tot haar slanke, pezige zoon, die net zo lang was, was de jongste van drie broers; hun vader was eigenaar van de aangrenzende katoenplantage, die Meadowlands heette. Verenigd door de pikorde in hun familie en de overeenkomst in leeftijd, afkomst en belangstelling, waren Silas en hij ideale vrienden, een relatie waar Elizabeth dankbaar voor was aangezien Silas en zijn broer al ruziemaakten sinds haar jongste zoon kon praten.

Jeremy's blijdschap om haar weer te zien werd overschaduwed door de sombere blik in zijn ogen, die aangaf dat hij begreep wat ze bedoelde. ‘Ik vrees dat het weer niet altijd brengt wat we willen,’ zei hij met een verontschuldiging knikje dat Elizabeth duidelijk maakte waarom hij was gekomen.

‘Is de brief die we verwachtten er?’ vroeg Silas.

‘Eindelijk. Hij zit in de postzak en er is er ook een van Lucas Tanner. Hij is met zijn groep in het gebied van de zwarte aarde aangekomen.’

Elizabeth was niet van plan om naar binnen te gaan. Als ze elkaar onder vier ogen wilden spreken, moesten ze zich maar buiten gehoorsafstand begeven, maar ze hoopte dat ze dat niet zouden doen. Soms was schaamteloos luistervink spelen of een bediende de opdracht geven het te doen de enige manier om erachter te komen wat er in haar familie omging. Ze hoorde Silas naar binnen roepen dat Lazarus koffie moest komen brengen. Mooi zo. Ze waren van plan om in de zachte herfstochtend op de veranda te overleggen.

‘Denk je dat ik blij ben met wat er in de brief staat?’ vroeg Silas.

‘Met het grootste deel wel,’ antwoordde zijn vriend.

Elizabeth wist waar het om ging. Ze waren nu serieus begonnen om de gemeenschappelijke droom waar ze al jaren over spraken

uit te laten komen. Als jongste zoons waren ze zich er terwijl ze opgroeiden van bewust geweest dat het niet waarschijnlijk was dat ze bij het overlijden van hun vader de enige erfgenaam zouden worden van de katoenplantage van hun familie. In het geval van Jeremy zou die realiteit geen probleem opgeleverd hebben. Hij kon het goed vinden met zijn twee broers; bovendien was zijn vader dol op hem en die zou ervoor gezorgd hebben dat hij een eerlijk deel van het landgoed zou krijgen. Jeremy wilde eenvoudigweg zijn eigen plantage bezitten en die beheren op een manier die hem goeddunkte. Silas' relatie met zijn broer en vader was volkomen anders. Vanaf zijn geboorte had Morris, de eerstgeborene, de voorkeur van Benjamin Toliver gehad als erfgenaam van Queenscrown. 'Zo is het nu eenmaal,' placht hij tegen Elizabeth te zeggen, omdat hij nooit afgestapt was van het principe van het eerstgeboorterecht, een principe dat teruggreep op het Engelse erfrecht, waarin bepaald was dat de oudste zoon het familiebezit erfde. In South Carolina was die wet in 1779 afgeschaft.

Maar andere vooroordelen speelden ook een rol. Benjamin en Morris waren het over alles met elkaar eens en dat was geen kwestie van een zoon die zijn vader plezier wilde doen. Morris was het oprecht eens met de ideeën van zijn vader over willekeurig welk onderwerp, van religie tot politiek, terwijl Silas een ander, vaak tegendraads standpunt innam. Er ontwikkelde zich een afkeer tussen vader en zoon en tussen de twee broers en het feit dat Elizabeth een bijzondere genegenheid tegenover Silas tentoonspreidde om de steeds breder wordende kloof tussen hen te overbruggen was niet bevorderlijk. Benjamin had geweten dat Silas en zijn broer elkaar als gelijke partners naar de keel zouden vliegen bij zijn overlijden. Om die situatie te vermijden had hij de plantage, al het geld en familiebezit – land, huis, meubelen, vee, werktuigen en slaven – aan Morris nagelaten en Silas had geen cent gekregen, op een jaarlijks 'salaris' na, samen met een percentage van de opbrengst van de plantage zolang hij als beheerder onder zijn broer zou werken.

Geen wonder dat Silas, nu negenentwintig, zich verraden en

verbittert voelde en zijn geboorteland wilde verlaten om met Jeremy Warwick naar de ‘zwarte, wasachtige’ aarde in het oostelijk deel van Texas te gaan. Volgens berichten uit die contreien zou die perfect zijn voor het verbouwen van katoen. Wat triest dat hij weg zou gaan met onterecht kwade gevoelens tegenover zijn vader, want Elizabeth wist iets wat Silas niet wist. Benjamin Toliver had zijn liefde voor zijn vrouw opzijgezet uit liefde voor zijn jongste zoon. Haar echtgenoot had de zorg voor haar overgelaten aan een onbehouwen vrijgezelle zoon die waarschijnlijk nooit zou trouwen en ze zou oud worden zonder de vreugde van het koesteren en vertroetelen van kleinkinderen. Ze zou er vast spijt van krijgen, maar ze zou Silas – ongevoelig voor haar liefde voor haar aanbiddelijke kleinzoon en het meisje dat binnenkort zijn tweede vrouw zou worden – naar Texas laten gaan zonder dat hij ooit zou weten dat zijn vader zijn testament juist zo opgesteld had dat hij vrij kon zijn.

Silas voelde de wanhoop van zijn moeder, versterkt door verdriet om het verlies van haar man, in het frisse herfstbriesje op hem af zweven, maar er was niets aan te doen. Hij ging naar Texas en hij nam zijn zoon en bruid mee. Hun meningsverschil was eeuwenoud. Familie was alles voor zijn moeder. Het land, de diepgewortelde band van een man met zijn diepste wezen, was alles voor hem. Een man die geen eigen grond had om te bewerken en van te oogsten stelde niets voor, wie zijn familie ook was. Zijn moeder had elke reden aangevoerd om haar zoon ervan te weerhouden om het comfort, de zekerheid en veiligheid van zijn thuis achter zich te laten om met zijn gezin naar het territorium Texas te trekken, dat op het randje van revolutie balanceerde. Er kwamen geruchten doorsijpeld dat de Texaanse kolonisten zich aan het organiseren waren om hun pas gevonden land onafhankelijk van Mexico te verklaren, een zet die zonder enige twijfel zou leiden tot oorlog met dat land.

‘Wat moet ik dan, moeder? Hier blijven onder de heerschappij van mijn broer, waar mijn zoon, net als zijn vader, nooit heer en meester zal zijn van zijn eigen huis?’

‘Je moet dit niet afschuiven op wat je voor Joshua wilt,’ had zijn moeder betoogd. ‘Dit is wat jij voor jezelf wilt – wat je altijd hebt gewild – maar nu heb je Lettie en je zoontje om aan te denken.’ Ze had haar handen voor haar gezicht geslagen bij de afschuwelijke beelden waar ze hem voor gewaarschuwd had: vreselijke ziekten (er was een uitbraak van cholera geweest in de kolonie van Stephen F. Austin in 1834), woeste indianen, wilde dieren en slangen, bloeddorstige Mexicanen, gevaarlijke plekken waar rivieren overgestoken moesten worden, blootstelling aan extreme weersomstandigheden. De lijst met gruwelen ging maar door, maar de

gruwelijkste was de mogelijkheid dat ze haar zoon en Joshua en Lettie nooit meer zou zien.

‘En u moet dit niet op hen afschuiven, moeder. Als ik ergens land aangeboden zou krijgen in het Zuiden, waar het veilig is, dan zou u nog willen dat ik op Queenscrown bleef. Wij met zijn allen bij elkaar als familie, ondanks het feit dat mijn vader me vrijwel ontferd heeft en mijn broer me niet kan luchten of zien.’

‘Nu overdrijf je. Je vader heeft gedaan wat hem het beste voor Queenscrown leek en je broer heeft geen hekel aan je. Hij begrijpt je gewoonweg niet.’

‘En ik ga doen wat me het beste voor Somerset lijkt.’

‘Somerset?’

‘De naam die ik mijn plantage in Texas ga geven, ter ere van de voorvader van de Tolivers, de hertog van Somerset.’

Zijn moeder had er het zwijgen toe gedaan, omdat haar argumenten niet op konden tegen zo'n uitgesproken ambitie.

Ze had haar verdriet te wijten aan het testament van haar man, had Silas haar voorgehouden, maar dat was geen excuus voor zijn lompe gedrag van de afgelopen paar weken tegenover haar en hij schaamde zich. Hij hield van zijn moeder en zou haar erg missen, maar hij kon de gedachte maar niet van zich afschudden dat ze net had gedaan alsof ze de oneerlijke verdeling van het bezit van zijn vader niet had voorzien en dat ze het bewust niet had voorkomen. Als Benjamin Toliver zijn bezit in gelijke delen had opgesplitst, zou Silas zijn droom voor altijd hebben laten varen. Hij had zichzelf beloofd om alles te doen wat in zijn vermogen lag om zonder ruzie met zijn broer te leven. Morris, die vrijgezel was, hield veel van zijn neefje en was dol op zijn aanstaande schoonzusje, met haar zachtaardige manier van doen. Lettie en zijn moeder konden het geweldig met elkaar vinden. Elizabeth beschouwde Lettie als de dochter die ze nooit had gehad en zijn verloofde beschouwde zijn moeder als vervangster van de moeder die ze als kind had verloren. Ze zouden een vreedzaam huishouden hebben gevormd.

Zelfs Morris beseftte nu wat hij op het punt stond te verliezen door wat hij gewonnen had. ‘We verzinnen wel iets,’ had hij ge-

zegd, maar voor Silas was er niets wat zijn broer hem kon bieden dat het gebrek aan genegenheid dat zo kwetsend uit de voorwaarden van het testament van zijn vader sprak kon goedmaken. Hij wilde niet iets van zijn broer aannemen waarvan zijn vader niet had gewild dat hij het zou krijgen.

Dus ging hij naar Texas.

Jeremy steeg af en Silas keek vol dankbaarheid omlaag naar de man die samen met hem zou vertrekken. De hengst bleef rusteloos dansen. Jeremy Warwick ontzegde zijn paard maar zelden de vrije teugel, omdat hij zich de zijne ook niet zomaar liet ontnemen. Silas waardeerde die eigenschap in hem, want hoewel zijn vriend bekendstond als buitengewoon nuchter en verstandig, was hij ook bereid om risico's te nemen. En nooit zou zijn jeugdviend een riskanter avontuur aangaan dan waar ze nu aan zouden beginnen.

Voor Jeremy de teugels van zijn paard vastmaakte, gooide hij Silas de postzak toe die hij uit Charleston had opgehaald. Silas maakte snel de gespen los en was al bezig een brief van Stephen F. Austin, de bekende *empresario* in Texas, te lezen voor zijn vriend zijn glimmende laars op de vloer van de veranda zette.

'Er staat alarmerend nieuws in,' zei Jeremy; hij dempte zijn stem zodat Elizabeth hem niet zou horen. 'Meneer Austin is bereid ons zo veel van zijn bonusgrond te verkopen als we maar kunnen betalen zolang we erin toestemmen om in Texas te gaan wonen, maar hij waarschuwt ons dat er oorlog dreigt. Er zit ook een krant bij waarin melding wordt gemaakt van de groeiende onvrede onder de kolonisten over het beleid van de overheid in Mexico City en er zit een brief bij van Lucas Tanner. Hij zegt dat het gebied alles is wat hij zich maar kon wensen – goede, vruchtbare grond, volop hout en water, mooi weer – maar hij moet misschien vechten om het te behouden. Hij heeft al een paar aanvaringen gehad met de indianen en met Mexicaanse milities.'

'Aangezien we toch pas volgend voorjaar vertrekken, kan het best zijn dat het conflict met de Mexicaanse overheid dan is opgelost, maar ik moet het er wel over hebben met de anderen die met ons meegaan,' zei Silas. 'Ze moeten weten dat er extra risico is.'

Jeremy zei zachtjes: ‘Heb je het dan ook over Lettie?’

Het harde knippende geluid van de snoeischaar viel stil en de stilte drong door op de veranda in de pauze die erop volgde. Elizabeth had meegeluisterd, haar oren gespist op zijn antwoord. *Ja, zeg eens, Silas. Heb je het dan ook over Lettie?* Haar zoon werd gered door Lazarus die met zijn elleboog de voordeur openduwde om de koffie te brengen. Silas boog zich voorover om de deur verder voor hem open te houden.

‘Dank u wel, meester Silas,’ zei de grijsjarige neger en hij zette het blad op de tafel waar hele generaties Tolivers hun middagthee en *mint juleps* hadden genuttigd. ‘Zal ’k de koffie inschenken, m’neer?’

‘Nee, Lazarus, ik doe het wel. Wil je tegen Cassandra zeggen dat de taart er heerlijk uitziet?’

Lazarus en zijn vrouw Cassandra zouden met hen meegaan naar Texas. Ze waren van hem, een erfenis van Mamie Toliver, Silas’ grootmoeder. Ze had haar andere kleinzoon niets nagelaten. Het was Silas opgevallen dat Lazarus’ tred de laatste tijd zwaarder was geworden en dat zijn vrouw niet langer zong terwijl ze het brooddeeg aan het kneden was.

‘Dan heb ik het ook over Lettie,’ antwoordde Silas terwijl hij Jeremy zijn taartschotelte aanreikte. Hij schonk voor hen allebei een kop dampende koffie in. ‘Wanneer ik het moment juist acht om het haar te vertellen,’ voegde hij eraan toe.

‘Ah,’ zei Jeremy.

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Dat de taart heerlijk is,’ zei Jeremy terwijl hij een hap nam. ‘Gaan Lettie en jij naar het feest van Jessica Wyndham?’

‘Lettie zou het niet willen missen. Ze heeft Jessie nog lesgegeven voor het meisje naar kostschool ging en ze mocht haar heel graag. Ze schelen maar vier jaar in leeftijd. Ik kan niet zeggen dat ik me haar herinner. Jij wel?’

‘Amper. Het enige wat ik me tot vandaag herinnerde was een klein meisje met een ernstig gezichtje en grote ogen zo bruin als kastanjes, maar ik herkende haar vanochtend in de haven van

Charleston toen ze uit Boston aankwam. Haar moeder en broer kwamen haar ophalen. Er ontstond wat commotie toen Jessica een zwarte kruier te hulp schoot die mishandeld werd door een pas-sagier.’

‘Een blanke?’

‘Ik vrees van wel.’

‘Daar zal haar vader wel iets over te zeggen hebben.’

‘Ik hoop dat zijn ongenoegen geen schaduw over het feest werpt. Ik heb gehoord dat de Wyndhams kosten noch moeite hebben gespaard om Jessica’s achttiende verjaardag en het feit dat ze terug is van die kostschool in Boston te vieren. Ze hebben ook familie uit Engeland op bezoek – lord en lady DeWitt.’

‘De Wyndhams kunnen het zich veroorloven,’ zei Silas en hij haalde een plattegrond uit de postzak.

‘Volgens de *Courier* is Carson Wyndham de rijkste man van South Carolina,’ zei Jeremy voor hij nog een hap van zijn taart nam.

‘De arme man zal het nog druk krijgen met elke gelukzoeker in de staat af te wimpelen.’

‘Misschien wil Morris met haar trouwen en hem de moeite besparen.’

Silas snoof. ‘Morris kan geen wals van een polka onderscheiden of een dameszakdoekje van een poetsdoek, dus er is geen schijn van kans dat hij de hand van het meisje veroverd. Waarom trouw jij niet met haar, Jeremy, en bespaar je haar vader de moeite? Voor een knappe kerel als jij zou er geen enkele belemmering moeten zijn.’

Jeremy lachte. ‘Ik wil Lettie niet tekortdoen, maar ik geloof niet dat ik een jongedame met Jessica’s achtergrond en beschaafde manieren zou kunnen interesseren in een huwelijk met een man die van plan is zich in Texas te vestigen. Lettie is stapel op jou. Ze zou zich door jou nog naar de hel laten meenemen.’

Silas spreidde de plattegrond uit die bij de brief van Stephen F. Austin zat en keek fronsend naar de route die de empresario in donkere inkt had aangegeven. Het was een enorme afstand en het

gebied voorbij de Red River in Texas was een uitdaging. Er was een gebied omcirkeld waar de route van de meest logische richting afweek. Er stond een krabbeltje in de marge bij: *Wegblijven. Jachtgronden van Comanche-indianen.*

‘Misschien is dat ook wel waar ik haar mee naartoe neem,’ zei Silas.